

[Korsgaard.]

regnskabet for indeværende Finansaar, saa er det et Bevis paa det glimrende Finansstyre, vi har. Det er det jo aldeles ikke. Det er et Bevis paa, at det endnu ikke har været muligt for Ministeren at faa vedtaget Love, der mere end bruger de Penge. Men Ministeren gav jo selv Udtryk for, at han i og for sig overmaade gerne vilde, at vi skulde have ikke alene de Skatter, vi har, men at vi skulde have mange flere, til Betaling af visse Love, som Ministeren ikke mener kan betaales af de Indtægter, Staten har i Henhold til de bestaaende Love. Jeg maa altsaa hævde, at dette Forhold har aldeles intet med et forstandigt økonomisk Styre at gøre, udover, at det har vist, at paa det givne Tidspunkt har Regeringen forstaaet at udskrive saa store Skatter, at det trods alt har kunnet løbe rundt.

Med Hensyn til den Opstilling, som foreligger, og hvor min Bedømmelse af Resultatet i væsentlig Grad bygger paa, at Forbrugs-skatteerne er beregnet for lavt, vil jeg gerne sige, at det interesserer mig at høre, at de paagældende Beregninger ikke hviler paa en personlig Bedømmelse af Forholdene, men det er en Ekspeditionssag fra henholdsvis Skattedepartementet og Tolddepartementet; de paagældende Embedsmænd bedømmer altsaa Forholdet saaledes, og saa mener Ministeren ikke, at han kan have Grund til selv at have en personlig Opfattelse af dette Forhold. Ja, saadan kan man jo godt være Minister, kan jeg forstaa, og saa bliver der bare tilbage Spørgsmaalet om, hvor megen Fornøjelse vi i Virkeligheden har af at rette Spørgsmaal til en Minister. Det betyder saa bare: Jeg maa tale med min Embedsmand for at faa konstateret, hvorledes han bedømmer det! Jeg maa gaa ud fra, at der altsaa ikke foreligger en virkelig personlig Bedømmelse af Forholdene, men der er jo ikke mange Maaneder, indtil Statsregnskabet foreligger, og naar jeg siger, at mine Udtalelser med Hensyn til Resultatet for saa vidt ikke har meget at sige, og hertil føjer, at Ministerens har det heller ikke, saa kan det fornuftigvis ikke forstaaes paa anden Maade, end at i sidste Instans er det kun Regnskabstallene, der kan sige, hvordan det ligger. Ministeren har imidlertid ikke gjort Antydning af Forsøg paa at vise, at der er sund Sans i at mene, at Marts Maaned alene skulde give en Nedgang paa 5 Mill. Kr. sammenlignet med den paagældende Maaned i Fjor. Og det maa jeg meget bestemt hævde, at det er der ikke sund Sans i at tro . . .

Formanden: Tiden er udløbet.

Korsgaard: . . . derfor maa jeg gentage, at alt tyder paa, at Resultatet bliver meget væsentlig bedre, end det er antydnet her.

Finansministeren (H. P. Hansen):

Naar jeg har udtalt, at de foreliggende Tal bygger paa Opgørelser af Skattedepartementet og Tolddepartementet, ligger der ikke deri, at jeg ikke gaar ind for disse Tal. Jeg har fremhævet Departementernes Opgørelse, fordi det ærede Medlem siger, at mine Udtalelser ingen Betydning har, idet jeg mente, de vilde have større Betydning for ham, naar han fik at vide, at det er Departementerne, der har opgivet disse Tal. Jeg har naturligvis bedømt Tallene, og paa dette Grundlag er jeg kommet til det Resultat, at der ikke burde anføres større Indkomsttal paa Budgettet, end Tilfældet er. Det vil jo saa vise sig, om det er rigtigt; det ærede Medlem siger jo ogsaa selv, at det kan først endeligt opgøres, naar Regnskabsaaret er omme. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det ærede Medlem skal bygge paa mine Tal eller andre Tal, maa jeg gentage, at Forslaget, saaledes som det er forelagt, bygger paa en nøgtern Bedømmelse. Og naar det ærede Medlem vil mene, at der ikke er sund Sans deri, og at jeg derfor nu burde gaa nærmere ind paa Tallene, vil jeg sige, at der kan ikke være sund Mening i at antage, at jeg i Løbet af de to Dage, der er gaaet, efter at jeg har forelagt dette Forslag, skulde have faaet en anden Opfattelse, end jeg havde, den Dag Forslaget blev forelagt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg fik ikke Tid til at nævne før, at Finansministeren i sit tidligere Indlæg sagde, at det var rimeligt at vente med at debattere disse Spørgsmaal til Lovforslagets tredje Behandling. Jeg maa modsige dette. Man forlanger nu nye Skatter som Baggrund for at gennemføre en Række Ting, og derfor maa det være nødvendigt allerede paa nuværende Tidspunkt, hvor det paagældende Lovforslag er til Behandling, at gøre de Synspunkter gældende, jeg her har fremsat. Om de saa er rigtige eller ikke, kan jo, som allerede bemærket, kun Statsregnskabet afgøre. Men jeg maa slutte med at sige, at det er mig fuldkommen uforstaaeligt, paa hvilken saglig